

La cuibul veșniciei de Cornel NISTEA

Eram atât de atașat de el, și m-am decis să-l caut în munte, imediat după examene, de cum iau vacanța de vară. Apoi mai era ceva. Mi-era dor de locurile acelea din munte de care mă îndrăgostisem în anul acela în care, în primul an de liceu, am stat în gazdă la ei, până ce s-a întâmplat nenorocirea să fiu exmatriculat. Atunci, acolo îl învățasem pe Puiu să călătorească, mai greu a fost cu Murga, care m-a trântit nu în altă parte decât în ochiul de apă pe care năzuiam să-l trec prin saltul iepei. Oho, ce minunate erau nopțile acelea ale adolescenței, când dormeam în podul grajdului și-auzeam mișcările cailor din poiată, cântecul văii sau vijelia ce se năștea în pădurea de brazi și izbiturile ploii pe țigla grajdului. Dar cântecul greierilor și-al păsării aceleia de noapte?...

Era acolo. Meșterea la bancul din șopron. Ghicisem. Confecționa din scândură de brad cutii pentru noile familii de albine. De data asta, ne-am îmbrățișat, niciunul dintre noi neputându-și ascunde emoția și bucuria. Mi-era clar, vânduse caii și cumpăraseră cele douăzeci de familii de albine.

- Ei, bobocule, spune-mi cum a fost sesiunea?
- Am luat majoritatea examenelor. Am două boabe pentru la toamnă ca să învăț să obțin note mari pentru a lua bursă...
- Așa, așa... Hai să-ți arăt casa...
- Casa? Păi văd că-i numai zidărie.
- Nu vezi că am început să-i pun acoperișul?
- Nu văd.
- Privește sus pe zidărie lemnăria. Vor veni zilele următoare meșterii să-l ridice.. Ia spune, ești obosit de drum, și-o fi foame?

Parcă ar fi bănuț că-l vizitez. Avea acolo de toate: pâine de țară, caș proaspăt și desigur miere de salcâm și de flori de câmp.

- N-ai cumva o bucată de slană și niște ceapă roșie? Avea, măcar că medicii îi interzisese să mănânce grăsimi.
- Preferi înainte o țuiculiță sau un păhărel de afinată?
- Ești grozav, unchiule. Nu știi de ce, prefer să beau o țarie. Totdeauna m-ai surprins cu gesturile tale de mărinimie..
- Ei, mărinimie ! Nu-i nimic altceva decât firescul lucrurilor.

Firescul acesta al lucrurilor mă impresionase totdeauna la el, firescul pe care eu l-am numit mai târziu generozitate, plăcerea și bucuria de-a oferi, nu doar negreșit ceea ce era material, cât disponibilitatea de-a te face să te simți bine în preajma lui. Dumnezeuule, într-o toamnă trecuse muntele să ne aducă pere cu miezul roșu, Ce minunăție!..

Am băut un păhărel de țuică, am mâncat pâine cu slană și cu ceapă roșie, am gustat din cașul crud și în final mi-a oferit un fagure de miere.

- E miere din flori de câmp, m-a atenționat el.

Priveam bucata de fagure cu miere căpăcită, mirându-mă de „arhitectura” lui, de parcă acum aș fi văzut pentru prima dată o asemenea minunăție și n-aș fi ținut în mână de atâtea ori faguri cu miere din stupina bunicului, acum însă era altceva, fagurele acela reprezenta un început de viață, ce ne înnobila.

- E grozav. Cred că te-ai orientat bine să renunți la cărăușit și să te apuci de stupărit.

A zâmbit. Mai era ceva ce încă amâna să-mi spună.

- Tocmai am înmulțit stupina cu douăzeci de roiuri. La vara următoare o să am optzeci de familii...
- Văd că muncești din greu la făcut cutii, nu-i un efort prea mare pentru tine să jiluiești scândura cu mâna!
- Ei, efort. E nevoie și de puțin sport pentru trupul ținut prea mult în carantină.

Și, deodată, am avut imaginea lui abia întors de pe front, rănit în două rânduri la Cotul Donului, nebărbierit, cu ochii adânciți în orbite. Scăpase ca prin minune cu viață, care-i era acum periclitată de un virus viclean.

- Să-ți mai torn un păhărel? m-a întrebat el zâmbind.
- Da, da, ai o țuică grozavă.
- S-a uitat la mine îndelung, bucuros desigur că-l vizitam. Vedeam în ochii lui asta.
- Mâine dimineață mergem în pădure la cules de bureți?
- O, mi-ar face mare plăcere să urc din nou cărăruia aceea prin pădurea bătrână alături de tine.

Noaptea plouase ușor și era un timp numai bun pentru a căuta bureți. O mai făcusem cu el și-n adolescență, când am cutreierat țarinile și-am urcat pe Piatra Corbului, iar acum reeditarea micii noastre aventuri mă entuziasma.

-Dormiserăm amândoi în șopronul de bârne, iar el se sculase odată cu zorii, lăsându-mă pe mine să mai zăbovesc în așternutul proaspăt. Cum m-am trezit, am luat prosopul și-am alergat la vale să mă spăl, cum o făceam altădată. Când am revenit de la vale, l-am găsit pe unchiu în curte alături de un măgăruș.

Doamne, ce-avea de gând să facă, doar n-aveam să mergem la cules de ciuperci cu măgărușul. Sau mai știi, cum unchiul e afectat de boală, ar putea merge călări.

-Hei, ce-i cu urechilă asta în curte?

-Ai să vezi curând. Așează-te la masă și mănâncă. Azi avem de făcut un drum lung.

N-aveam habar ce avea de gând să facă, dar în vreme ce eu am gustat din mâncarea ce-o pusese pe masă, el a încărcat pe măgăruș și o pereche de desagi plini cu te miri ce.

-Dragule, mi-a zis, drumul e greu, ba mai și plouă, încalță te rog bocancii ce ți i-am pus la ușă, lângă ei mai e și o pelerină de ploaie.

Revista *Discobolul* 301-302-303-2023

<http://www.usr-alba.ro/images/301-302-303/index.html>